

# РЕШЕНИЕ

№ 34738

гр. София, 23.10.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в**  
публично заседание на 14.10.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Людмила Коева**

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **6127** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/

Образувано е по жалба на Д. Г. П., [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв.Л. П., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №227з-767 от 22.05.2025 г. по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП, издадена от командир отделение в група ОПП, сектор ОП в 03 РУ при СДВР.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е нищожна, като издадена от некомпетентен орган и незаконосъобразна, като издадена при нарушения на материалния и процесуалния закон. Не съдържа фактическите и правни основания за издаването ѝ. Не било посочено в заповедта, че е издаден талон за медицинско изследване и какъв е резултатът от него, както и дали то е било извършено. Счита за недоказано обстоятелството, че е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози. Моли съдът да прогласи нищожността на обжалваната ЗПАМ, евентуално да отмени заповедта като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв.П. П., която поддържа жалбата. Заявява претенция за присъждане на разноски, за което представя списък и доказателства за тяхното плащане.

Ответникът - командир отделение в група ОПП, сектор ОП в 03 РУ при СДВР редовно уведомен, се представлява от юрк.С., който оспорва жалбата. Депозира писмено становище по съществото на спора. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по

жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 57-ми състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед №227з-767 от 22.05.2025 г., издадена от командир отделение в група ОПП, сектор ОП в 03 РУ при СДВР, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца. Било е отнето СУМПС №[ЕИК].

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел за установеното въз основа на съставен АУАН сер.ГА № 3557569 г. от Ф. Н. И., на длъжност командир отделение в група ОПП, сектор ОП в 03 РУ при СДВР, че жалбоподателят П. е извършил нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП – управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техните аналози.

В АУАН е посочено, че при извършена проверка на 22.05.2025 г. в 11:22 часа в [населено място] пред №10 на [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], Д. Г. П. управлявал лек автомобил на С. К. с рег. [рег.номер на МПС] , негова собственост, като при извършена проверка с Дрегер Д. Тест – 5000 с фабричен номер ARRM 0040, за употреба на наркотични вещества и техни аналози, пробата е положителна с показание Кокаин в 11:12ч. на 22.05.2025 г. Издаден му е талон за медицинско изследване за ВМА № 0179443 и седем броя стикери към него.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Предвидените в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото Заповед № 513з-1618 от 26.02.2018 г., Заповед № 513з -4530 от 31.05.2022 г. и Заповед № 513з -6400 от 07.07.2023 г. на директорът на СДВР е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП

могат да се издават и от полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид и твърденията на жалбоподателя за нищожност на оспорваната заповед са неоснователни.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, като изложените в обратна насока от страна на жалбоподателя доводи, съдът намира за недоказани. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на л.а. С. К. с рег. [рег.номер на МПС] , Д. Г. П. е управлявал л.а под въздействието на наркотични вещества, с което е нарушил чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП.

Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП предвижда временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Допълнено е, че при наличие на медицинско изследване от кръвна проба по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

При тази законова регламентация, необходимата материално правна предпоставка за налагане на мярката е установено по надлежния ред управление на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест. Нарушението на водача следва да е констатирано със съставен акт за установяване на административно нарушение, който АУАН, съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.

Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

В случая заповедта е издадена при наличие на посочените по-горе материалноправните предпоставки предвидени в чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. Установява се от фактите по делото, че жалбоподателят Д. Г. П. като водач на МПС го е управлявал след употреба на наркотични вещества или техни аналози. Този факт не е оборен от страна на жалбоподателя в хода на съдебното производство с представяне на резултат от кръвна проба. Не се ангажираха каквито и да е писмени или гласни доказателства в подкрепа, че лицето е посетил посоченото в талона медицинско заведение в рамките на указаното време, както и че е дал кръв за изследване.

При това положение съдът приема, че са били налице основания за издаване на обжалваната заповед. Следва да се посочи, че административният орган е действал при обвързана компетентност и налагането на предвидената в закона ПАМ не е подлежала на преценка при реализиране на предпоставките за това, т.е. прилагането на принудителната административна мярка, с оглед установените факти по делото, е било задължително.

Поради изложеното съдът намира, че оспорената ЗППАМ е постановена в съответствие с

материалноправните разпоредби и с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения. ПАМ не е санкция и тежестта на ПАМ не може да се съобразява с тежестта на нарушението, затова и законодателят е предвидил, че тя се прилага под прекратителното условие „до решаване на въпроса за отговорността“ на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца, в случай, че произнасянето във връзка с отговорността по същество продължи повече от 18 месеца. Ако НП бъде отменено с влязло в сила съдебно решение преди изтичането на 18 месеца, то и ПАМ ще отпадне автоматично, поради настъпване на прекратителното условие, свързано с действието ѝ.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37 ЗПП, вр. с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 100 лв.

Така мотивиран, Административен съд - София-град, III-то отделение, 57-ми състав

#### РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Г. П., [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №227з-767 от 22.05.2025 г. по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП, издадена от командир отделение в група ОПП, сектор ОП в 03 РУ при СДВР.

ОСЪЖДА Д. Г. П., [ЕГН], да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.